

— Rufa ben ik. Rufa, de zoon van...

— Genoeg! Ge ziet de pijnbank. We zullen u niet sparen.

De Zigeuner klemde de lippen op elkander.

— De geseling! beval de magistraat.

Manuel werd snel vastgegrepen en, ondanks zijn tegenspartelen, lag hij in weinige ogenblikken met naakt bovenlijf op een houten bank.

— Bind hem vast! hernam de gerechtsoverste. En toen dit gedaan was, vervolgde hij:

— Twintig slagen!

Godfried kon deze foltering niet aanzien.

— Beken uw schuld! riep hij opgewonden. Zeg waar ge mijn kind heengevoerd hebt en alles zal u vergeven worden.

Manuel verbleekte.

Meende hij eerst, dat hij een slachtoffer was ener algemene vervolging tegen zijn volk, nu bleek het, dat zijn misdaad aanleiding had gegeven tot de gevangenneming en men hem van de roof verdacht.

Hij besloot echter alles te loochenen, wel overtuigd dat in 't ander geval zijn straf vreselijk zou zijn.

— Spreek! hernam de baron.

— Doe wat ge wilt, hetgeen ik niet gedaan heb, beken ik ook niet.

Van Meerdal aarzelde. Zo Hille zich bedrogen had, mocht hij dan die ongelukkige onschuldige doen lijden?

Maar de rechter maakte een einde aan dit toneel door te zeggen:

— Die gasten zijn verstokte booswichten. Vooruit, 't gerecht moet zijn loop hebben. Hij zal wel handelbaarder worden. Twintig slagen onmiddellijk!

Een beulsknecht naderde met een gesel van lederen riemen. Snel rees en daalde het straftuig en ieder maal liet het een bloedig spoor na op het vlees van de Zigeuner. Gillende smartkreten klonken tot ver in de gang, waar van Meerdal het ontzettende schouwspel ontvlucht was en van schrik stond te beven.

— Houd op, houd op! kreet de gepijnigde, wiens gelaat geheel vertrokken was.

De rechter deed een teken met zijn hand, waarna de beulsknecht ophield.

— Zijt gij Manuel? vroeg de magistraat kalm.

— Ja... ja... ach! straf mij niet langer.

— Hebt gij gisteren een kind geroofd uit het slot van baron van Meerdal?

— Ja.

— Waar is het kind?

— Ik weet het niet.

— Ga voort, beval de overste tot de dienaar.

Weer kwam een striemende zweeps slag de wonden met één vermeerderen.

— Ik zal alles bekennen! gilde Manuel.

— Ik luister.

— Ik heb het kind vervoerd naar Brabant.

— De juiste plaats?

— Die ken ik niet, want een man wees mij de weg.

— Ontbind hem, gebod de rechter aan de beulsknecht. Zet hem bij het vuur.

Vlug werd een houtstapel, welke gereed lag, aangestoken. Wel dra knetterden in de wijde haard de vlammen, wier hitte de Egyptenaar de verdere bekentenissen zou ontlokken.

Men plaatste de schuldige in een zetel en schoof die bij het vuur, zodat de voeten nabij de vlammen waren.

— De juiste plaats? hernam de rechter op strenge toon.

— Waarlijk, ik ken die niet.

De vlammen verschroelden de tenen van de gemartelde.

Wat leed de Zigeuner! Zijn bovenlijf scheen in brand te staan, door de snerpande pijnen der talrijke wonden. Nu begon de foltering ook beneden.

— De juiste plaats? herhaalde de overste ijskoud.

— Bij alles wat mij heilig is, ik ken die niet! kermde Manuel, in snikken losbarstende. Een man vergezelde mij.

— Wie was die man?

— Een dienaar van Jan De Lichte. Maar met schrik bedacht hij, dat hij door deze bekentenis zijn betrekkingen met de beruchte roverhoofdman zou verraden. Daarom antwoordde hij:

— Ik ken zijn naam niet.

— Dichter! beval de rechter.

Het vuur tastte nu fel de voeten van de schuldige aan en weer klonken de snijdende smartkreten tot zelfs in de ver verwijderde kamer, waar de overige gevangenen van angst rilden.

— Arme Manuel! mompelde Assan.

— Wat doet men met hem? vroeg een vrouw over geheel haar lichaam bevende.

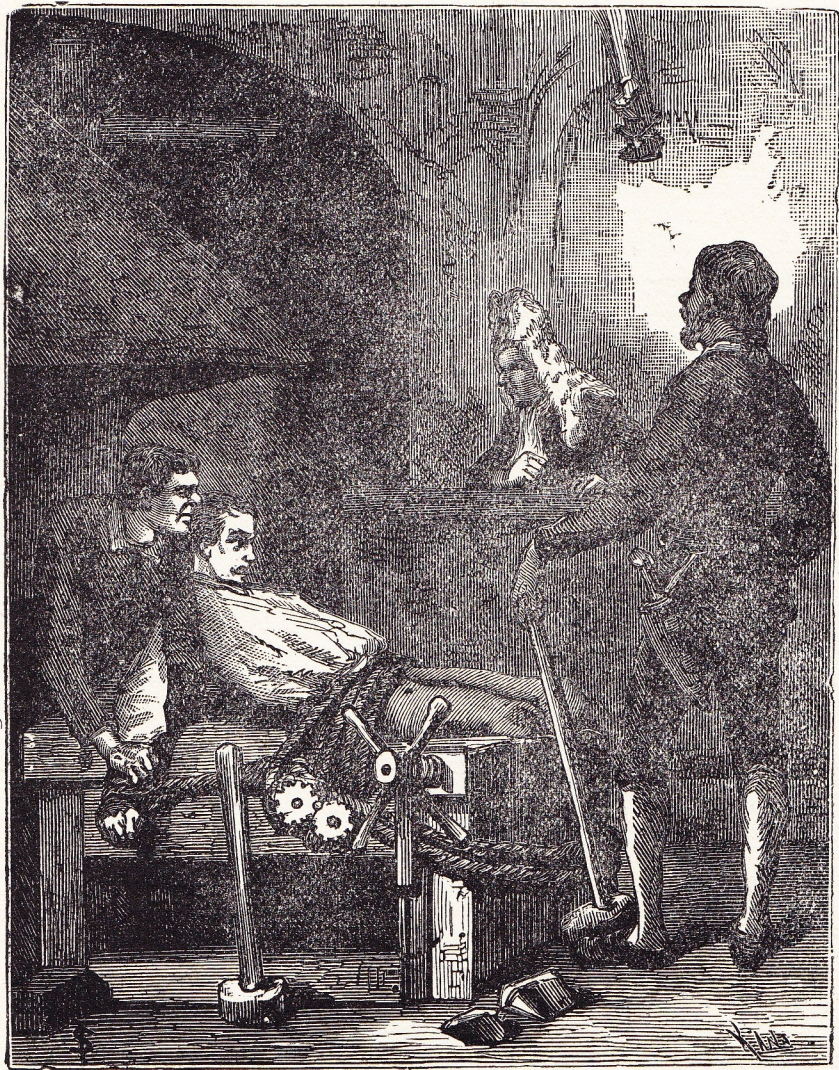
— Moet ge dat nog vragen? Hij ondergaat de martelingen der pijnbank.

— Mijn man, hulp, deernis, erbarming, gilde de echtgenote van de kinderover, al de mishandelingen vergetende, welke ze tijdens haar huwelijksleven ondergaan had. De ongelukkige omklemde haar zoontje en riep wenend:

— Uw vadertje, uw vadertje! Oh, welke wreedaards!

Door zijn onuitstaanbare pijnen gedwongen, vertelde Manuel eindelijk dat zijn gids een trawant van Jan De Lichte was, die hij als Brandijzer had horen toespreken.

Hij verhaalde alles wat hij wist, sprak van de herberg, van de

De ondervraging op de pijnbank.

waardin en van de vreemdeling, die het kind opwachtte.

Men wist dus iets, maar nog niet genoeg.

't Geheim moest nog verder opgeklaard worden.

Voor wie moest de Zigeuner het kind stelen? Voor Jan De Lichte of voor een derde persoon? Wie was de vreemdeling uit de herberg?

Al deze vragen dienden opgelost te worden.

— We rijden naar het slot van baron van Meerdal, besloot de rechter, en dan zult ge ons de weg wijzen, die ge gevolgd hebt. Maar denk eens goed na; herinnert ge u de gemeente niet, waar de herberg stond?

— Waarlijk niet!

— Welnu, ge zult doen wat ik u bevolen heb. Soldaten, brengt hem naar de infirmerie en laat hem daar verbinden. Maar vlug, we mogen geen ogenblik verliezen.

Van Meerdal vernam met diepe ontroering de bekentenissen van de schelm, welke de rechter hem mededeelde, terwijl de krijgslieden de gevangene voor zijn reis gereed maakten. De edelman zond een vurig gebed op, om de zegen des Hemels op de tocht af te smeken, zodat men zijn lieveling opsporen kon.

Na de middag verlieten twee koetsen de stad Aalst.

In de voorste zat Manuel ineengekrompen van de pijn, en wel bewaakt. In de tweede volgden enige magistraten, benevens Godfried van Meerdal.

ZES EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK.

DE ZINNELOZE.

Terwijl van Meerdal na 't ontvangen der tijding hem door Wouter overgebracht, naar Aalst gereden was, bevond de waarzegster zich op reis naar haar dochter.

De namiddag was reeds verre verstreken, toen de koets stil hield voor een herberg in het dorp St-Martens-Lennik.

— We zullen hier eens vragen, zei Miel de werkman. Met wie is uw dochter gehuwd?

— Met Petro, zoals mijn schoonzoon zich hier liet noemen.

De waard stond in het deurgat.

— Uitspannen? riep hij vriendelijk. Een stal voor twintig paarden, vriendschap, en voor uw bruine is er nog wel een plaatsje. Hier logeert men te voet en te paard en betere herberg dan de «Gouden Bol» zult ge in de omtrek niet vinden.

— Pas op, spotte een dorpeling, die juist voorbij ging en deze woorden hoorde, pas op, voerman; kastelein Karel heeft een diepe

welput en 't water loopt nog al eens, natuurlijk bij ongeluk, in de biervaten en wijnflessen.

— 'k Zal u vinden, leegloper, dagdief, kreet de waard met zijn vuisten dreigende. Zulk geboefte mocht niet vrij rondlopen. Ga maar naar uw kameraad, die andere baanstroper, die ongedoopte heiden. Miel spitste de oren.

— Houdt gij er hier Egyptenaars op na? vroeg hij schalks. Ik dacht dat St-Martens-Lennik een christelijke gemeente was.

— God zij geloofd, onze kerk is bij iedere mis geheel vol. Maar sedert Jan De Lichte zo van zich doet spreken, zien we hier allerlei slechte mensen. En 't ergste van al is, dat ze te slim zijn, om zich te laten vangen. Eerlijk voor 't oog der wereld, maar wat ze 's nachts uitvoeren, dat weten de Heiligen, maar voor een eerlijk mens, die dan rustig in zijn bed ligt, blijft het verborgen, behalve dat er 's morgens de sporen maar al te veel van te zien zijn. Maar zult ge niet uitspannen?

— Ge hebt daar van een Zigeuner gesproken. Kent ge zijn naam?

— Wie zou Petro niet kennen, die straatslijper, dat openbaar schandaal!

— Die Petro moet ik eens spreken.

— Gij?

De kastelein trek de ogen wijd open.

— Ja, ik. Vindt ge dat zo vreemd?

— Zijt gij misschien een dienaar der politie?

De herbergier blikte nieuwsgierig door het portelvenstertje, in de hoop er een magistraat te zien. Hij ontdekte er echter de gestalte van een Egyptische vrouw.

— Rijd maar voort! riep hij, een kruis slaande. Ik neem geen heidens onder mijn dak. Ik zou niet gaarne varen als de logementhouder van een naburige gemeente. Hij verschaftte slaping aan zo 'n zwarte kerel. Sedert de nacht was zijn huis betoverd. Al zijn konijnen en kiekens stierven.

— Ach! gij onnozelaar! Dan is mijn koets ook betoverd zeker?

— Voor geen geld zou ik er in willen reizen, neen, voor niets ter wereld! Rijd, als het u belieft, voort!

— Als ge mij eerst zegt, waar die Petro verblijft.

— Mijn patroon weet het misschien, maar ik niet en geen enkel sterveling; zelfs niet de boeven, zijn makkers. Vandaag is hij hier, morgen ginder. Hij vaart wellicht wel op een bezemsteel door de lucht.

— Woont hij dan niet in deze parochie?

— Hij heeft er gewoond, maar zijn hut is door de dorpelingen plat gebrand. En dat is maar goed ook, want de heksen hielden er hun vergaderingen, welke voorgezeten werden door Lucifer, hun meester.

— En zijn vrouw? Waar is die?

— Die schijnt in de bossen te verblijven. Men vertelt er allerlei rare dingen van.

— Wat dan?

— Wel, dat ze haar kind vermoord heeft, en nu veroordeeld is om eeuwig rond te lopen. Sommigen zeggen, dat ze gestorven is, maar als een geest in het woud zweeft. Een onzer parochianen heeft de witte gedaante gezien. Als een lijk kwam hij thuis. Hij lag wel twee maanden ziek te bed.

— Die sukkelaar!

— Geloofst ge het niet?

— Vroeger geloofde ik dat ook. Maar sedert ik in dienst ben bij een verstandig edelman, ben ik al die onzin kwijt geraakt.

— Onzin, onzin... als 't u belijft, mijnheer, rijd voort.

— Ge denkt misschien, dat ik ook een hellewicht ben, stel u gerust. Zeg mij nog, waar zijn die bossen, waar dat spook rond-dwaalt? En wat rap, anders blijf ik de ganse dag hier staan.

— Daarvoor bewaren alle heiligen mij en mijn huis. Volg die zandweg, in een kwartierke zijt ge in het woud. En wacht daar tot het donker wordt, ge zult dan het spook zien. Maar zo ge een christen zijt, verwek dan uw laatste akten.

— Wel bedankt voor uw raad. Ik zal het spook eens vertellen, hoe gij er over denkt en het op u afzenden, riep Miel lachend, terwijl hij naast zijn maat ging zitten.

De kastelein voelde zich verlucht, toen hij het voertuig zag wegrijden.

— Spoken komen niet in huizen, mompelde hij, maar tevens nam hij het ernstig voornemen, iedere avond wijwater te sprenkelen. Men kon nooit weten.

In het woud wandelde een schone vrouw. Haar gelaat deed haar kennen als een Zigeunerin. Met strakke blik drong ze door de struiken heen, telkens omziende of niemand haar bespiedde.

Eindelijk bleef ze staan, bukte zich voorover en groef met de handen in het zand.

— Hille, mompelde ze, Hille, waarom luistert ge niet naar uw moeder, waarom zijt ge van mij weggevlucht? Uw vader, die slechte man, zegt dat ge onder de grond zijt. Maar ik kan u niet vinden. Hille, Hille, waar zijt ge toch?

Wild wierp de ongelukkige het zand op. Daarna wierp ze zich wenend op het mos. Een half uur later stond ze op en dwaalde verder. Op een andere plaats handelde ze op dezelfde wijze, steeds klagende:

— Hille, Hille, waar zijt ge toch! Waarom komt ge niet naar uw moeder? Hille, hoort ge me dan niet? Hille! Hille!

De arme vrouw was krankzinnig.

Ja, Ebe, want ze was de dochter der waarzegster, zocht naar haar kind.

Het meisje was zes jaar geleden geboren en groeide voorspoedig op. Op zekere dag was ze spoorloos verdwenen. Hoe? Waar?

Petro, Ebe's echtgenoot, beweerde dat het verdwaald en van uitputting gestorven was. Kolenbranders hadden het lijke gevonden en begraven, zei hij.

Het werd na die schrikkelijke dag duister in het brein der wanhopige moeder. En op elk uur dwaalde ze door het woud om haar lieveling te zoeken. Midden in de nacht stond ze op en in haar wit kleed doolde ze rond, terwijl Petro in de kroegen dronk of met zijn kameraden op roof was.

Ja, de Zigeuner toonde zich een doorslechte echtgenoot. Wegens hooglopende ruzie had hij het oude kamp van Maria Oudenhove verlaten en zich gevestigd in het dorpje St-Martens-Lennik. In de eerste maanden scheen het huwelijk gelukkig, doch weldra begon de ellendeling zijn vrouw te mishandelen.

Nu zag hij weinig naar Ebe om. Een Zigeuner van het oude kamp had de ongelukkige moeder ontmoet op het grondgebied van Sint Martens-Lennik en alles medegedeeld aan Hille, die, zoals wij weten, haar kind bezoeken wilde.

De avond viel.

— 't Lijkt hier waarachtig een betoverd woud! zei Miel ongeduldig. Nu rijden we al drie uur rond en iedere keer komen wij bij deze verwenste eik terug.

— Ge bedriegt u schromelijk, antwoordde zijn makker. We hebben reeds de grote baan van Ninove op Brussel gekruist en zijn uren verre van St Martens. Maar wat is dat? Het rechterwiel slingert zo geweldig, als maar... Hij kon niet uitspreken. Plotseling helde de koets naar een zijde over en viel op de rechter kant.

Hille slaakte een luide gil.

— 't Rad is afgelopen, zei Miel. Geen wonder met al dat zwaaien en daveren over die slechte banen. Hola, moederke, hebt ge u bezeerd?

Hij verloor de waarzegster uit haar ongelukkige toestand.

— Gelukkig heb ik geen letsel, antwoordde de vrouw. Wat een tegenslag!

— Nu staan we hier! zei de koetsier. Wie weet hoe verre van huis!

— Oh, de spie is afgebroken, hernam Miel, 't ongeval is nog zo erg niet. Een beetje geduld.

Maar de werkman sprak wat al te blijmoedig. De as scheen ook beschadigd en hier had men de hulp van een smid nodig.

— Ge zult naar het naaste dorp moeten, zei de koetsier.

— En 't wordt al donker. Willen we het paard meenemen, samen gaan en de koets hier achterlaten? Ze kunnen ze moeilijk stelen. Wie weet, vinden wij nog een smid of wil hij van avond nog wel meekomen. En 'k heb weinig goesting om onder de bomen te slapen.

— Zoals ge wilt.

Het drietal stapte maar op goed geluk verder, de zandweg op. Weldra was het geheel donker. De mannen voelden zich verre van opgewekt.

— Overal bomen, overal, morde Miel. Nergens een lichtje.

— We moeten maar verder wandelen. Het bos zal toch niet eindeloos zijn, meende zijn gezelschap.

Hille was zeer vermoeid. Ze had 's morgens reeds zoveel van haar krachten gevegd en, al had ze een stalen wil, ze was toch een oude vrouw.

— Laat ons wat rusten, zei ze.

— Rusten? vroeg Miel. We doen beter zo rap mogelijk door te stappen.

— Ga dan maar alleen, hernam de waarzegster. Ik zal mijn weg wel vinden.

Maar de mannen konden het niet over hun hart verkrijgen de vrouw achter te laten. Ook zou hun meester hun dat zeer kwalijk genomen hebben.

— Stap tussen ons in, ried Miel, we zullen stillekens onze weg vervolgen.

Voetje voor voetje ging het nu verder. De reizigers vreesden de nacht in het bos te moeten doorbrengen.

Een uur verliep, zonder dat men ook maar een hut ontdekte.

— Wat is dat ginds! riep plotseling de koetsier op verschrikte toon. Hij greep zijn makker bij de arm en wees een witte gestalte aan, welke tussen de bomen zweefde.

Miel verschrok ook hevig.

— Zou die herbergier toch gelijk hebben? vroeg hij, snel het teken des kruises makende.

— Wees zo dwaas niet, zei Hille berispelend.

De waarzegster beefde over geheel haar lichaam, echter niet van vrees maar van een geweldige ontroering.

En toegevend aan een onweerstaanbare drang, begon ze luid te roepen:

-- Ebe, Ebe! Uw moeder is hier!

De gedaante bleef stilstaan.

— Ebe, Ebe! herhaalde de oude vrouw.

— Om de liefde Gods, zwijg toch! riep Miel benauwd uit. Bid zoals wij.

— Oh, ware ik dertig uren van hier, wenste de koetsier kermend.

— Ebe! Ebe! kreet Hille, naar de gedaante toestrompelende.

En waarlijk, het vermeende spook vluchtte niet heen, het scheen als op een plek gekluisterd.

— Zijt gij Ebe, zijt gij mijn kind? vroeg de waarzegster ge-

jaagd. Gij zijt het, want mijn voorgevoel, die inwendige stem bedriegt mij niet.

— Moeder, fluisterde de krankzinnige, want waarlijk 't was Petro's echtgenote, die hier stond, zoekende naar haar verdwenen kind, moeder brengt gij mijn Hille mee?

Kermend omhelsde de waarzegster haar ongelukkige dochter.

— Ebe, mijn Ebe, moet ik u zo vinden? Waarom zijt ge van mij heen gegaan? Ach, wat moet ge geleden hebben!

— Waar is mijn lieveling, mijn Hille, moeder? vroeg de zinneloze, terwijl ze met haar handen in de rondte voelde.

— Uw kind is immers gestorven, Ebe. Kom met mij mede, we zullen naar mijn hut terugkeren.

— Mijn kind, mijn kind! kloeg de arme vrouw. Ik ga niet weg, voor ik het gevonden heb.

Hoe de waarzegster ook drong en bad of smeekte, Ebe weigerde haar te vergezellen. Ze begon weer in de grond te graven en riep maar altijd door om haar Hille.

De waarzegster ging wenend op het mos zitten. Haar hart kromp ineen van wee. Welk een wederzien van de dochter, die ze zo innig beminde!

De beide mannen kwamen aarzelend nader. Hun passagier sprak met dat spook, dus moest dit wel een gewone sterveling zijn en geen geest. Hille toch kon niet van toverij verdacht worden.

— Ge moet niet schuw zijn, zei Hille snikkend. Zo vind ik mijn dochter terug. Ze is krankzinnig geworden.

— Hebt gij mijn kind? vroeg de zinneloze aan de mannen.

— Haar meisje is gestorven, vertelde de waarzegster, en 't verdriet over dat verlies verduisterde haar verstand. Arme, arme Ebe!

— Neem haar mede naar huis, ried Miel.

De rampzalige scheen iets van die woorden te verstaan, want plotseling vluchtte ze snel heen.

— Volgt haar, smeekte Hille, volgt haar! Ik ben te oud.

Maar de gedaante was reeds verdwenen.

— Ik zal haar weer zoeken, besloot de waarzegster opstaande. Gaat gijlieden naar het dorp; morgen vroeg zal ik hier terug komen. Als de koets hersteld is, kunt ge mijn kind en mij naar huis voeren.

— Durft ge alleen in het bos blijven? vroeg de koetsier.

— Waarom niet? Vraag liever of ik zo onbarmhartig zou zijn, om in het dorp te gaan slapen, terwijl mijn ongelukkig kind hier ronddoelt!

De mannen konden maar moeilijk besluiten hun gezellin achter te laten, maar Hille wilde niet anders en ten laatste besloten de werkmán en zijn kameraad dan toch maar naar het naastbijgelegen dorp te gaan en daar te trachten voor geld en goede woorden een smid te bewegen, hen onmiddellijk te volgen, om het voertuig weer in orde te maken.

De waarzegster doolde de ganse nacht rond. De verheven moederliefde gaf haar nieuwe krachten, om op de been te blijven, hoe moeilijk de tocht ook was.

Ze zocht echter te vergeefs. Van Ebe vond ze geen spoor en reeds daagde de nieuwe morgen.

ZEVEN EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK.

GEVONDEN !

Bleek en bevend kwam Lode de herberg binnenstormen, tot grote ergernis van Betti, die alleen in het vertrek was.

— Welke dwaze kuren vertoont ge nu weer? riep het wijf, ga naar het kind terug en pas er op, zoals ik u geboden heb.

— Weg... weg... ai mij, arme sukkel... ik zal het besterven! kermde de man. Wat gaat er nog al gebeuren, sedert gij die slechte mensen ontvangt!

— Wat is er? kreet de waardin. Spreekt ge haast?

— Ai mij, ongelukkige man... ik zal nooit meer rustig slapen.

— Maar wat is er dan gebeurd! Heeft het kind weer mama geroepen? Dan moest gij het een rammeling gegeven hebben, gelijk ik u beval. Maar dwazer knul dan gij is er op de ganse wereld niet.

— Het spook... het spook... stamelde Lode.

— Wat spook, spreek dan toch, uil. Ge staat daar te stotteren als een kleine knaap.

— Het spook is gekomen en 't heeft 't kind meegepakt!

Betti verbleekte. Met een verwensing tegen haar man liep ze driftig naar buiten.

't Gestolen meisje had daar in die zandhoop gespeeld en nu was het verdwenen.

En ginds rende de witte vrouw!

De herbergierster aarzelde. Het spook achtervolgen? Ze durfde bijna niet. En toch, dat kind weg, dat kon, dat mocht niet.

Betti snelde de witte gedaante achterna. 't Was een woeste wedren. Nu en dan bleef de vluchteling stil staan, zag even om, maar vlood met een angstkreet verder.

Ongelukkig viel ze over een lange boomwortel.

Betti haalde haar toen in.

— Hier, dat kind! riep ze gebiedend. Roofster, ik zal u bij de politie aanklagen.

— Hille, 't is mijn Hille! kermde de zinneloze Ebe; 't was zij, die haastig opstond en de arme Beatrix tegen haar borst klemde.

Tijdens haar onophoudelijk zoeken was ze voorbij de herberg gekomen en zag daar 't gestolen meisje in het zand spelen

Met een wilde juichkreet greep zij het, Lode reeds door haar verschijning in huis jagende. De krankzinnige meende haar kind teruggevonden te hebben en nu stond ze daar, vast besloten het meisje niet af te staan.

Betti, ziende dat het spook een gewone vrouw was, kende geen vrees meer en ruw riep ze:

— Hier, mijn kind!

— Neen, neen, 't is mijn Hille.

— Ge zijt zot, uw Hille? We zullen zien wie de sterkste is.

En nu ontstond daar een strijd om de beklagenswaardige Beatrix, wier moeder in het slot kermend en klagend op het krankbed lag, wier vader met de gerechtsdienaren de ganse nacht in de bossen gedwaald had, zonder de herberg te kunnen vinden.

Betti had een tak gegrepen en hief die op, om de zinneloze te mishandelen.

— Wilt ge mijn kind gerust laten? klonk plotseling een schrille stem. Hille, de waarzegster, stond daar, met ogen flikkerende van toorn.

— Ellendig wijf, vervolgde ze, insgelijks een tak opnemende, schaamt ge u niet een zinneloze aan te vallen? Uit de weg, of ge zult de kracht van mijn arm voelen.

— Eerst mijn kind hier, dat ze geroofd heeft.

Hille zag verwonderd naar het meisje, dat Ebe zo vast omklemd hield.

Beatrix, verschrikt door al dit gerucht, weende luidkeels.

Met een snelle beweging pakte de waardin het arme wicht uit de armen der zinneloze, die nu in hevige woede ontstak.

De waarzegster trachtte haar te bedaren. Ze begreep eensklaps 't gebeurde. Haar rampzalige dochter had dat kind geroofd in de mening, dat het hare was. Arme, arme Ebe!

Maar 't volgende ogenblik stond Hille verplet.

Ondanks de bruine tint, door het poeder verwekt, wat ze onmiddellijk herkende, zag ze duidelijk dat het meisje de trekken der barones bezat.

Zou het waar kunnen zijn? Zou men de geroofde Beatrix hier gevoerd hebben? Die trekken... neen, ze kon zich niet bedriegen... dat kind moest Beatrix zijn.

Maar Betti snelde reeds heen. Hille volgde haar en zag de vrouw in de herberg verdwijnen.

De zinneloze, die weer weende en jammerlijk kermde, volgde gedwee haar moeder. Haar weerstand scheen thans geheel gebroken.

— Ik moet de mannen opzoeken en onmiddellijk de baron waar-schuwen, mompelde Hille. Wonderlijke gelijkenis met de barones! Zou het kunnen... ik duizel, als ik er aan denk, en toch waarom niet? Is het hier geen eenzame streek en dat wijf heeft waarachtig het

voorkomen ener misdadigster. Rap, rap naar de anderen! Kom, Ebe, moeder zal u beschermen.

De waarzegster had bij het aanbreken van de morgen haar opzoekingen niet gestaakt. Geleid door 't geschreeuw der vrouwen, was ze op het juiste ogenblik tot bescherming harer dochter aangekomen.

Een half uur na het beschreven toneel, toen Hille een brede bosweg bereikt had, zag ze twee rijtuigen, door soldaten omringd. Aan die gerechtsdienaren kon ze haar ontdekking mededelen.

Maar men scheen over haar te spreken. Ja, duidelijk vernam ze de woorden:

— Nog zo'n Egyptische heks met haar dochter, zeker. We zullen die twee ook maar inpakken.

Maar schets haar vreugde, toen ze in de man, die het hoofd door het portelvenster stak, baron Godfried van Meerdal herkende. Bevende van blijdschap snelde ze naar hem toe.

— Kom mee, kom mee! riep ze hevig opgewonden.

— Zo'n haast niet! sprak een soldaat. Ge moogt ons vergezellen, moederke, en uw dochter mag ook mee. We zullen u naar een ganse hoop vrienden en vriendinnen brengen.

Maar de soldaat spotte niet meer, toen de baron vriendelijk zei:

— Hille, gij hier! Weet ge nieuws?

— Ja... kom rap mee.

— Hebt ge Beatrix gevonden? riep de edelman uit de koets springende.

— Kalm, heer, wees bedaard. Ik geloof, dat...

— Spreek sneller, pijnig mij niet langer! smeekte Aleida's echtgenoot, die zich zelve niet meer meester was.

— Ik heb een kind gezien, dat veel op de barones gelijkt!

— In de...? vroeg een der gerechtsoversten.

— In een herberg hier dicht bij, maar hoe ze heet, weet ik niet! onderbrak de vrouw.

Plotseling schrok Hille. Twee ogen gloeiende van wraaklust waren op haar gericht. Daar zat Manuel!

— Vervloekt zijt ge, ellendige verraadster! Ha, dat ik een ogenblik vrij ware om u aan stukken te scheuren, ellendige, laffe heks!

De waarzegster sidderde. De Zigeuner was vreselijk om aan te zien, zoals hij daar zat in machteloze woede.

— Houd uw mond! riep een der gerechtsdienaren. Denk aan de pijnbank!

— Laat ons gaan! smeekte Godfried, wie dit toneel veel te lang duurde.

Hille klom in het rijtuig met Ebe nevens haar. De zinneloze scheen gans wezenloos.

Weldra stond de koets voor de herberg stil.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 35

EERSTE JAARGANG

1 JUNI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

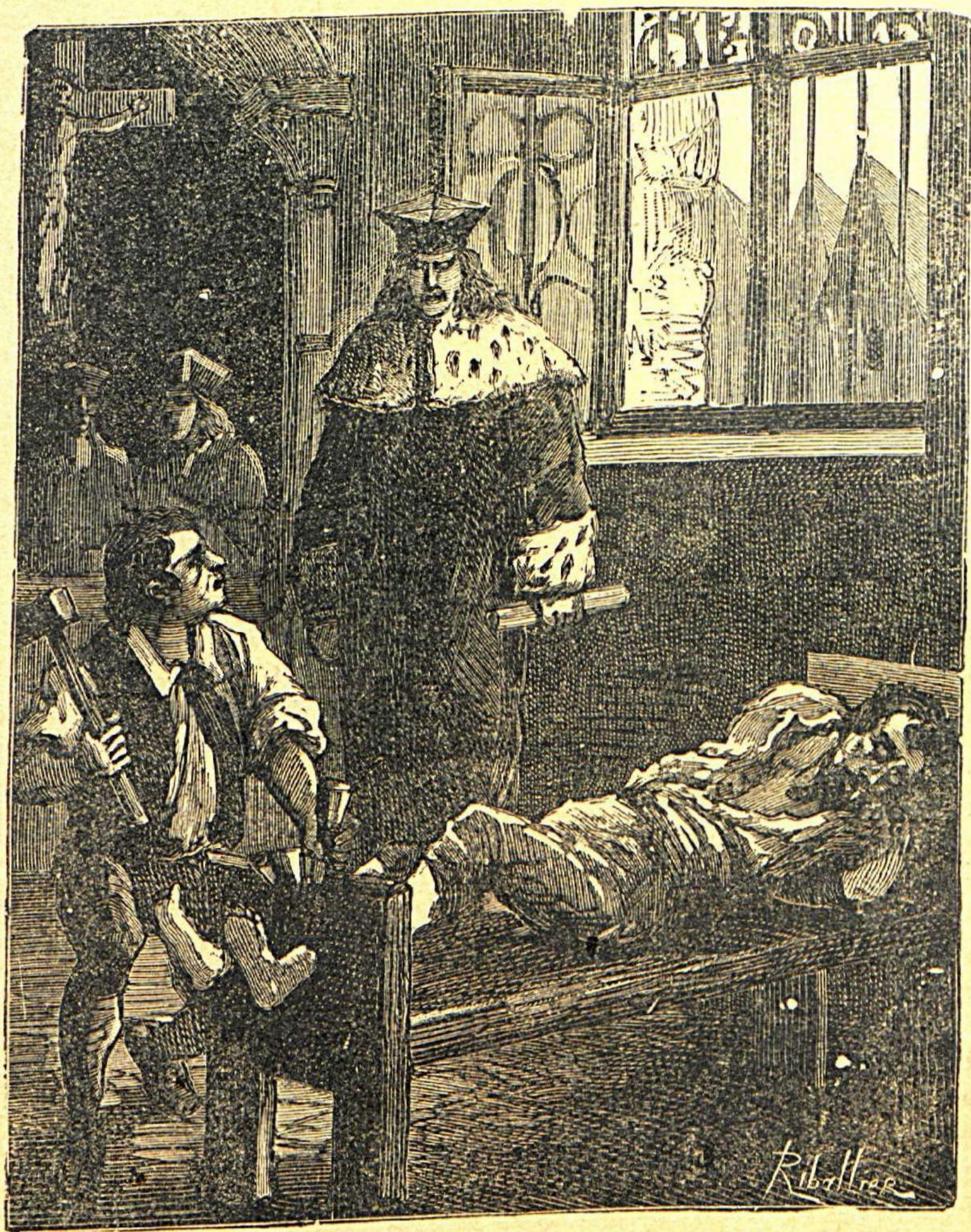
JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

Manuel op de pijnbank.

— Ik hoorde het in de stad. Maar laten we ons niet te vroeg verblijden, mijn vriend. Jan De Lichte schijnt in deze zaak gemoeid te zijn en hij is zoo sluw, dat hij zijne maatregelen wel zal genomen hebben.

— Ik weet dat wel, mijnheer de dokter, maar ik heb een goed voorgevoel. Ik zou daar straks wel willen hebben zingen. Waarom? Ik weet het niet, doch er is iets in mij, dat zegt...

— Kom, jongen, geen gekkernij!

— Mijnheer, ik meen het. Of meent ge, dat ik zou spotten, terwijl daar onze engelachtige mevrouw zoo wreed lijdt! Dan ware ik waard seffens aan den hoogsten toren opgehangen te worden.

— Ik beweert niet, dat ge spot. Maar zoo'n oude man, die er zeer verstandig uitziet, mag niet bijgeloovig zijn.

— Dat ben ik ook niet. Van heksen, spoken en al zulke gasten trek ik mij niets aan, omdat ze niet bestaan. Vroeger was ik er schuw van. Maar de baron heeft mij al dien onzin afgeleerd.

— Kom, haal mij eens een kom frisch water. Ik zal de kranke eens verkoelen.

De dienaar repte zich naar de keuken.

— Een kom frisch water, Agatha, sprak hij.

— Hoe gaat het boven? vroeg de meid.

— Slecht. De barones is zeer wild. We hebben gedrieën de grootste moeite om ze tegen te houden.

— Pas maar op, of ze springt in hare koorts nog door het venster. Dat is meer gebeurd. Ik herinner me Mie van den boschwachter, te...

— Rap, rap, ik heb nu geen tijd! Water moet ik hebben. Wat talmt ge toch!

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489